

Sygn. akt III KS 60/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 września 2022 r.,

bez udziału stron

sprawy **R. K.**

oskarżonego z art. 190a§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt III Ka 123/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Dębicy

z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt II K 786/19 i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

**2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć
oskarżonego R. K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dębicy wyrokiem z dnia 2 listopada 2021 roku, sygn. akt II K 786/19 uniewinnił R. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli pełnomocnik oskarżycielki posiłkowych i prokurator.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt III Ka 123/22, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Dębicy do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając mu naruszenie art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku uniewinniającego, pomimo braku pewności Sądu Odwoławczego co do tego, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia wydanie wyroku skazującego, któremu stoi na przeszkodzie wyłącznie zakaz z art. 454 § 1 k.p.k., przy równoczesnym braku stwierdzenia podstaw do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie.

Prokurator w odpowiedzi na wniesioną skargą, wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania, bowiem skarga oparta jest na innych zarzutach, niż określone w art. 539a §3 k.p.k., a to w postaci zarzutu naruszenia art. 437§2 k.p.k. w zw. z art. 454§1 k.p.k. jedynie formalnie nawiązującego do podstaw powołanych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego R. K. jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k., skuteczność skargi od wyroku sądu odwoławczego, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jest uzależniona od wykazania, że wydanie - na etapie postępowania apelacyjnego - orzeczenia kasatoryjnego naruszało art. 437 k.p.k., a zatem że nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości lub nie zachodził wypadek określony w art. 454 k.p.k. albo że przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi od wyroku sądu odwoławczego, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. post. SN z 22 maja 2019 r., III KS 17/19 i post. SN z 21 kwietnia 2022r., II KS 4/22).

Sąd odwoławczy w wyroku w sposób jednoznaczny wskazał jakie okoliczności miały wpływ na wydanie wyroku uchylającego. Sąd ten wskazał na konieczność dokonania prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgodnie z zasadą określoną w art. 7 kpk. Zatem za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. zawarty w skardze obrońcy oskarżonego.

Podniesiony zaś w treści uzasadnienia zarzut obrazy wskazujący na naruszenie zasad sporządzania pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie może stanowić przedmiotu skargi wywiedzionej w trybie przepisów rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego. Przepis art. 424 KPK nie został bowiem wymieniony w art. 539a § 3 KPK jako mogący stanowić podstawę skargi na wyrok kasatoryjny.

Wskazać również należy, że Sąd rozpoznający skargę nie został upoważniony do kontroli przeprowadzonej w wyroku sądu odwoławczego oceny poszczególnych dowodów w płaszczyźnie odpowiedzialności karnej oskarżonego, zaś skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego nie służy weryfikacji oceny dowodów dokonanej przez ten sąd. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy bowiem do sądów powszechnych, zaś ingerencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy, co kłóciłoby się z zasadą ich samodzielności jurysdykcyjnej. W świetle utrwalonego orzecznictwa niedopuszczalne jest bowiem badanie przez Sąd Najwyższy w trybie art. 539a kpk prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również ocena zasadności uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938, postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2021 r., IV KS 59/21). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie *in meriti* mogło zapaść w II instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]